

Els savis

JOANA RASPALL

L'ase anava pensatiu
Amb cap baix i orelles dretes
Tot esbrotant les herbetes
Que creixien vora el riu.

Se li'n reia un pescador
Que perseguia una llissa
Amb la canya trencadissa
I l'ham sense flotador:

– Poques herbes menjaràs,
Si les busques a la sorra!
– Mira el peix com se t'escorre
Davant mateix del teu nas!

– Ets un ruc! No saps on tresques!
Que poc gastaràs les dents!
– I tu, amb la traça que tens,
Poc menjaràs del què pesques!

Van mirar-se amb gran menyspreu;
L'un, tossut; l'altre, calmós
I cadascú d'ells es creu
Ser el més savi de tots dos.

Van mirar-se amb gran menyspreu;
L'un, tossut; l'altre, calmós
I cadascú d'ells es creu
Ser el més savi... O el més ruc...
O el més savi.... O el més ruc...
De tots doooooos.

RASPALL, Joana (2003): *Degotall de poemes*. Barcelona: La Galera.